

Sygn. akt II Ca 404/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2014 roku

Sąd Okręgowy w Legnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Sabina Ziser (spraw.)
Sędziowie:	SSO Sylwia Kornatowicz SSO Elżbieta Piotrowska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Roksana Babiarczyk

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2014 roku w Legnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy L. - Zarząd (...) w L.

przeciwko pozwanym M. M. i M. P.

o eksmisję

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Rejonowego w Legnicy

z dnia 27 marca 2014 roku

sygn. akt VII C 466/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- 1. w punkcie I oddala powództwo w stosunku do pozwanego M. P.,**
- 2. w punktach II i III uchyla orzeczenia w nich zawarte w stosunku do pozwanego M. P.;**

II. oddala dalej idącą apelację;

III. zasądza od pozwanej M. M. na rzecz strony powodowej kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 404/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 marca 2014r. Sąd Rejonowy w Legnicy nakazał pozwanym M. P. i M. M. aby opuścili, opróżnili i wydali stronie pozwanej Gminie L. – Zarządowi (...) w L. lokal mieszkalny nr (...) położony w L. przy ul. (...) (punkt I). Sąd orzekł, że pozwanym nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego (punkt II) a tytułem rozliczenia kosztów procesu, w punkcie III wyroku, Sąd zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz strony powodowej kwotę 380 zł.

W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, że pozwani nie posiadają skutecznego względem właściciela uprawnienia do władania przedmiotowym lokalem dlatego też na podstawie art. 222 par. 1 kc właściciel lokalu – Gmina L. uprawniona jest do żądania jego wydania. W ocenie Sądu pierwszej instancji pozwani nie spełniali przesłanek uzasadniających przyznanie im prawa do lokalu socjalnego. Sąd wskazał, że pozwani mają możliwość zamieszkania w innym lokalu albowiem pozwany M. P. od kilkunastu lat przebywa w rodzinie zastępczej, która zaspokaja jego potrzeby mieszkaniowe a pozwana M. M. nie przebywa w przedmiotowym lokalu co świadczy o zerwaniu więzi z lokalem jako jej centrum życiowym. Ponadto sytuacja życiowa w jakiej się znalazła jest konsekwencją jej zachowani związanych z nadużywaniem alkoholu a brak jest dowodu na to aby stan jej zdrowia wykluczał możliwość podjęcia przez nią zatrudnienia.

Rozstrzygnięcie powyższe zaskarżył kurator procesowy pozwanych w całości w stosunku do pozwanego M. P. oraz w zakresie orzeczenia zawartego w punkcie II i III wyroku w stosunku do pozwanej M. M. wnosząc apelację, w której zarzucił:

- naruszenie art. 3 kpc, art. 227kpc, art. 232 i 233 kpc oraz art. 316 par. 1 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów a w konsekwencji dokonanie błędnych ustaleń faktycznych i przyjęcie, że pozwany M. P. zamieszkuje w przedmiotowym lokalu oraz, że pozwani mają możliwość zamieszkania w innym lokalu,
- błędne przyjęcie, że pozwani nie znajdują się w szczególnej sytuacji osobistej i majątkowej czego konsekwencją było obciążenie ich kosztami postępowania i naruszenie art. 102 kpc,
- naruszenie art. 6 kc i art. 222 kc poprzez przyjęcie, że małoletni M. P. zajmuje lokal mieszkalny co spowodowało uwzględnienie żądania pozwu,
- naruszenie art. 14 ust. 3, 4 i 6 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego poprzez błędne przyjęcie, że pozwani zaspokajają swoje potrzeby mieszkaniowe w innym lokalu i błędne przyjęcie, że pozwanym nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego i braku podstaw do wstrzymania wykonania orzeczenia do czasu złożenia pozwanym przez Gminę L. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego,
- naruszenie przepisów uchwały nr IX/74/03 Rady Miejskiej L. z dnia 26 maja 2003r. w sprawie zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu Gminy L. poprzez błędne przyjęcie, że pozwani zaspokajają swoje potrzeby mieszkaniowe i w konsekwencji błędne przyjęcie, że pozwani nie są osobami o niskich dochodach czego konsekwencją była odmowa przyznania pozwanym prawa do lokalu socjalnego.

Wskazując na powyższe kurator procesowy pozwanych domagał się zmiany wyroku w stosunku do pozwanego M. P. poprzez oddalenie powództwa o eksmisję ewentualnie przyznania mu prawa do lokalu socjalnego i nieobciążenie go kosztami procesu a w stosunku do pozwanej M. M. w punkcie II poprzez przyznanie jej prawa do lokalu socjalnego i wstrzymanie wykonania obowiązku opróżnienia lokalu oraz odstąpienie od obciążenia pozwanej kosztami procesu. Jako żądanie ewentualne złożył wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja M. P. zasługuje na uwzględnienie natomiast apelacja wniesiona w imieniu pozwanej M. M. podlega oddaleniu jako nieuzasadniona.

Z prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych, które Sąd Okręgowy przyjmuje za podstawę swojego rozstrzygnięcia Sąd pierwszej instancji wyprowadził częściowo nieprawidłowe wnioski co powoduje, że apelacji M. P. nie można odmówić słuszności. Skoro bowiem władza rodzicielska M. M. nad małoletnim M. P. została ograniczona postanowieniem z dnia 20 lipca 2009r. poprzez umieszczenie małoletniego w niespokrewnionej rodzinie zastępczej tam też znajduje się jego miejsce zamieszkania. Lokal przy ul. (...) nie stanowi od ponad 5 lat jego centrum życiowego i nie znajduje się w jego posiadaniu dlatego też żądanie strony powodowej nakazania temu pozwanemu opróżnienia i wydania lokalu jako nieuzasadnione musiało podlegać oddaleniu. Dlatego też na podstawie art. 386 par. 1 kpc Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I poprzez oddalenie powództwa oraz uchylił w stosunku do tego pozwanego rozstrzygnięcia zawarte w punktach II i III wyroku.

Prawidłowo Sąd Rejonowy odmówił przyznania pozwanej M. M. prawa do lokalu socjalnego właściwie dokonując oceny zebranego materiału dowodowego i ocena ta wbrew twierdzeniom apelującej nie jest dowolna. Nie dopuścił się Sąd Rejonowy zarzucanej w apelacji obrazy przepisów prawa materialnego w postaci art. 14 ust. 3, 4 i 6 ustawy o ochronie praw lokatorów (...) oraz powołanej w apelacji uchwały Rady Miejskiej w L.. Zebrane w sprawie dowody wskazują jednoznacznie, że miejsce pobytu pozwanej nie jest znane a przedmiotowy lokal nie stanowi jej centrum życiowego. Postępowanie sądowe w sprawie o eksmisję trwa od ponad roku i przez ten czas pozwana nie wykazała żadnego zainteresowania niniejszą sprawą ani przedmiotowym lokalem zatem musi ona zaspokajać swoje potrzeby mieszkaniowe gdzie indziej. Pozwana jako osoba młoda, nie mająca żadnych ograniczeń zdrowotnych w zatrudnieniu nie może być uznana za podmiot wymagający szczególnej ochrony w świetle wskazanej wyżej ustawy. Choroba alkoholowa pozwanej nie może stanowić uzasadnienia dla przyznania jej tego prawa, w szczególności, że konsekwencją nadużywania alkoholu jest brak zatrudnienia pozwanej i stałego źródła dochodu co spowodowało kilkutyśne zadłużenie w opłatach czynszowych za przedmiotowy lokal stwierdzone trzema tytułami wykonawczymi. W tej sytuacji - zdaniem Sądu Okręgowego - pozwana jest w stanie zaspokoić potrzeby mieszkaniowe poza lokalem objętym eksmisją, bez konieczności korzystania z pomocy gminy, zastrzeżonej dla osób ubogich, nieporadnych i znajdujących się w bardzo trudnej sytuacji życiowej. Sąd Okręgowy w pełni podziela argumentację przytoczoną w uzasadnieniu orzeczenia Sądu pierwszej instancji w tym zakresie dlatego też jej powielanie jest, w ocenie Sądu odwoławczego, zbędne, stąd odwołując się do wywodów tam zawartych stwierdzić należy, że apelacja pozwanej jest chybiona.

Prawidłowo Sąd pierwszej instancji obciążył pozwaną obowiązkiem zwrotu na rzecz strony powodowej kosztów procesu skoro dała ona powód do wytoczenia powództwa nie wydając dobrowolnie lokalu. Brak jest przy tym w sprawie szczególnych okoliczności, o których mowa w art. 102 kpc, uzasadniających odstąpienie od obciążenia pozwanej kosztami procesu.

Z tych też względów apelacja pozwanej podlegała oddaleniu przez Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc jako pozbawiona uzasadnionych podstaw prawnych.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 kpc w zw. z par.13 ust. 1 pkt. 1 i par. 9 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Skoro apelacja pozwanej M. M. została oddalona winna ona zwrócić stronie pozwanej poniesione przez nią koszty tego postępowania w wysokości 60 zł.

O wynagrodzeniu kuratora procesowego, zgodnie ze zgłoszonym wnioskiem, winien rozstrzygnąć Sąd Rejonowy aby strony miały możliwość złożenia zażalenia w sytuacji gdy nie zgodzą się z treścią tego rozstrzygnięcia.